

Atohard

De levende legende

Connor Steverink

Uitgeverij De Brink
Nijmegen

Taalredactie : Connor Steverink
Ontwerp cover : Uitgeverij De Brink

Eerste druk : December 2011
ISBN : 978-94-91018-10-7
ISBN Eboek : 978-94-91018-11-4

Copyright © 2011 Connor Steverink
Copyright © 2011 Uitgeverij De Brink omslagfoto en omslag

Uitgeverij De Brink
Colmarstraat 19
6515 BC Nijmegen

Telefoon : 0900 - 20.9.1944
Website : www.uitgeverijdebrink.nl

Bezoek ook de pagina van Atohard op Facebook en vertel eens hoe je het boek vind.

Facebook : www.facebook.com/pages/Uitgeverij-De-Brink

Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitalisering of op enige andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Hoofdstuk 1:	5	Hoofdstuk 27:	129
Hoofdstuk 2:	9	Hoofdstuk 28:	133
Hoofdstuk 3:	13	Hoofdstuk 29:	137
Hoofdstuk 4:	17	Hoofdstuk 30:	141
Hoofdstuk 5:	21	Hoofdstuk 31:	145
Hoofdstuk 6:	25	Hoofdstuk 32:	149
Hoofdstuk 7:	29	Hoofdstuk 33:	153
Hoofdstuk 8:	33	Hoofdstuk 34:	157
Hoofdstuk 9:	39	Hoofdstuk 35:	161
Hoofdstuk 10:	45	Hoofdstuk 36:	165
Hoofdstuk 11:	51	Hoofdstuk 37:	171
Hoofdstuk 12:	55	Hoofdstuk 38:	175
Hoofdstuk 13:	59	Hoofdstuk 39:	179
Hoofdstuk 14:	63	Hoofdstuk 40:	183
Hoofdstuk 15:	69	Hoofdstuk 41:	187
Hoofdstuk 16:	75	Hoofdstuk 42:	191
Hoofdstuk 17:	79	Hoofdstuk 43:	195
Hoofdstuk 18:	85	Hoofdstuk 44:	199
Hoofdstuk 19:	89	Hoofdstuk 45:	205
Hoofdstuk 20:	95	Hoofdstuk 46:	209
Hoofdstuk 21:	101	Hoofdstuk 47:	213
Hoofdstuk 22:	107	Hoofdstuk 48:	217
Hoofdstuk 23:	113	Hoofdstuk 49:	223
Hoofdstuk 24:	117	Hoofdstuk 50:	227
Hoofdstuk 25:	121	Hoofdstuk 51:	233
Hoofdstuk 26:	125	Hoofdstuk 52:	237

Hoofdstuk 1:

Atohard reed op zijn paard door het bos, nog een paar kilometer en hij kwam aan in de East Mountains.

Daar zou hij vast wel wat eten kunnen halen, daar was vast wel een plaatselijke bakker, of een herberg.

Atohard werd gekvan al die vis en konijnen, hij wou iets anders, hij wou vers brood, verse kip en een goede slaappleats.

‘We zijn er bijna,’ zei hij tegen zijn paard. ‘Er zal vast wel een mooie en lekkere warme stal voor je zijn daar.’

Het paard briepte instemmend. Ook hij verlangde naar een lekkere warme slaappleats.

Terwijl Atohard dacht aan al die fijne dingen die hij al een tijd niet meer gewend was zag hij niet dat in de bomen rovers zaten.

De rovers sprongen uit de bomen en overvielen Atohard meteen. Atohard schrok zo hard dat hij bijna van zijn paard viel. Hij probeerde met zijn dolk de rovers af te weren, maar dat lukte niet goed.

Eén van de rovers sloeg Atohard met een knots bewusteloos en sleepte hem mee. Zijn paard werd aan de leidsels mee getrokken door een andere rover.

Toen Atohard wakker werd waren al zijn spullen afgepakt, zijn eten, zijn veldflessen met water, zijn geld en zijn wapens.

Hij wou opstaan, maar een rover hield hem tegen.

Atohard pakte het been van de rover en trok hem weg, waardoor de rover omviel.

Hij sprong overeind, maar werd echter al gelijk weer neergeslagen door een andere rover.

‘Hoe durf je te proberen om te vluchten?’ Zei de rover. ‘Je bent hier in het kamp van de rovers van het Iddink bos.’

‘Waar is mijn paard?’ Vroeg Atohard terwijl hij over de bult op zijn hoofd wreef.

‘En waar is mijn harnas?’

‘Zoveel vragen,’ zei de rover. ‘En dat terwijl je onze gevangene bent.’ Hij schudde met zijn hoofd.

‘Aan je harnas te zien, die ligt trouwens bij de baas, in die achterste tent, ben je een boodschapper van de koning.’

‘Ik ben een Warden van de krijgsmacht van de koning,’ zei Atohard.

De rover keek hem boos aan. ‘Een Warden!’ Zei hij boos. ‘Een Warden!? De laatste keer dat ik een Warden zag verbande hij me uit het rijk.’

Atohard keek hem verbaast aan, zo te zien begreep hij niet dat de rover was verbannen uit het land, en dus de wil van de koning overtreden heeft door in het land te blijven.

‘Als jij verbannen bent, wat doe jij dan nog hier,’ zei hij toen hij het eindelijk begreep.

‘Je bent nu in overtreding gegaan, daar staat de doodstraf op.’

De rover werd nog bozer. ‘Onze gevangene en dan nog zo’n brutale mond.’ Zei hij.

‘Bind hem vast en stop iets in zijn mond, ik wil hem niet meer horen.’

Een andere rover pakte een touw en een stuk vacht en bond Ato-

hard vast. Atohard stribbelde tegen maar gaf uiteindelijk toe. Hij gebruikte echter wel het trucje dat ze geleerd hadden op de ridderschool.

Hij ademde zo diep in als hij kon, zodat het touw niet strak kwam te zitten, ook zette hij zijn polsen op een speciale manier, hetzelfde deed hij met zijn enkels.

’S avonds, nadat Atohard zijn eten had gekregen, en er nog maar een paar rovers op de wacht stonden maakte hij zichzelf los.

Hij liep langs de bomen, opzoek naar de hut van de roversbaas.

Toen hij hem vond pakte hij een mesje, die de rovers niet hadden gezien, uit zijn laars en sneed een stuk van de tent, zodat hij er via de achterkant in kon, en ging naar binnen.

Hij pakte zijn wapens en zijn harnas en liep snel weer naar buiten.

Hij zag zijn strijdros al snel staan en liep er ongezien naar toe.

Toen het paard zijn baasje zag briepte het zachtjes. Atohard pakte het paard bij te leidsels en liep voorzichtig uit het kamp. Hij liet het paard een eindje verderop staan en liep toen terug naar het kamp, daar vulde hij zijn geldbundeltje bij.

Toen liep hij voorzichtig weer terug naar zijn paard. Hij sprong op zijn paard en reed bij de rovers weg.

Eén van de rovers zag Atohard weggrijden en sprong op één van de roverspaarden om hem achterna te rijden.

Het paard van de rover was een stuk sneller en haalde Atohard dan ook snel in. Atohard hoorde de rover achter zich en probeerde nog sneller te rijden.

Toen hij zag dat het geen zin had greep hij naar zijn dolk.

De rover was nu binnen zijn bereik en hij haalde uit met zijn mesje, hij raakte de arm van de rover die er meteen met zijn hand naar de wond greep, hij keek boos naar Atohard.

Atohard haalde nog een keer uit en hakte daarmee de hand van de rover af. Dit werd de rover teveel en hij sprong naar Atohard.

De rover duwde hem van zijn paard af en zocht naar iets waarmee

hij zou kunnen vechten.

De rover vond een tak en pakte die met zijn pijnlijke arm op, hij probeerde daarmee zo goed mogelijk de slagen van Atohard af te weren. Dat lukte echter niet goed, want na drie slagen was de rover zijn arm kwijt.

Atohard stak de rover nog een paar keer in de buik waardoor hij echt dood was. Vervolgens legde Atohard de rover op zijn paard en stuurde hij het paard richting het roverskamp.

Daarna stapte hij op zijn eigen paard en reed weg.

Hoofdstuk 2:

‘Sea Wardens!’ Riep commandant Klashkaron.

De Sea Wardens gingen in de houding staan, ‘wij dienen u Sire.’ Riepen ze.

De koning kwam langs voor de wekelijkse inspectie bij de Wardens. Hij knikte goedkeurend naar de begroeting van de Wardens. De Sea Wardens stonden in twee rijen opgesteld zodat er een pad gevormd werd voor de koning, ze hadden allemaal een donkerbruin harnas dat bestond uit een maliënkolder en bruine leren bescherming over de schouders, de buik en de armen, ook de boven en onderbenen waren bedekt met leren bescherming.

Ze hadden allemaal een boog op de rug en een tweehandig zwaard aan hun riem. Ook hadden ze allemaal een dolk aan de andere kant aan hun riem en een mesje in hun laars.

De koning liep langs de rijen op. ‘Plaats rust!’ Riep de commandant.

De Sea Wardens hielden als één man rust.

Weer knikte de koning bij dit bevel.

‘Je hebt ze goed getraind,’ zei hij.

De commandant knikte bedankend.

Toen stond de koning plotseling stil. 'Waar is Atohard?' Vroeg hij verbaasd.

'Atohard is op een missie Sire,' zei de commandant.

'Wat voor een missie?' Vroeg de koning.

'Hij moet een verdrag afleveren in het Mountain fort Sire.' Zei de commandant.

'Wat voor een verdrag?' Vroeg de koning.

'Het schijnt dat er een roversbende in het Iddink bos zit Sire, en omdat het om Drendon en zijn bende gaat en het Iddink bos in bezit is van het Mountain fort, moeten we een bevelsverdrag sturen, dan kunnen we ze oppakken Sire.' Zei commandant Klashkaron.

'En waarom moet onze beste Warden dat verdrag brengen?' Vroeg de koning verbaasd.

Daar had de commandant niet gelijk een antwoord op.

'Dat weet ik niet Sire,' zei hij dus maar.

'Atohard stelde het zelf voor,' zei één van de Sea Wardens.

'O,' zei de koning, 'stelde hij het zelf voor?'

Hij richtte zich op de commandant. De commandant knikte voorzichtig.

'Waarom zei je dat dan niet gewoon?' Vroeg de koning.

'Dat weet ik niet Sire,' zei de commandant.

De koning knikte en liep verder.

De commandant liet een zucht van opluchting horen.

De koning stond wel bekend als de meest wrede koning in honderd jaar. Hij had Drendon ook verbannen vanwege liegen tegen de koning. Als de koning erachter zou komen dat hij loog dan kon hij het wel schudden.

Natuurlijk wist Klashkaron dat Atohard er zelf om gevraagd had en hij wist ook waarom hij dat niet zei tegen de koning. Atohard had aan hem gevraagd of hij het voor de koning geheim zou houden, anders had hij een probleem zodra hij terug zou komen.

Zodra de koning weg was en de Sea Wardens weer aan het trainen waren, rende commandant Klashkaron zo snel als hij kon naar zijn torenkamer en schreef een brief die hij aan zijn arend vastmaakte en naar Atohard stuurde.

Klashkaron hoopte dat Atohard al bij de East Mountains aan was gekomen. Hij stuurde zijn arend dan ook naar het Mountain fort. ‘Vlieg zo vlug je kan,’ zei hij tegen zijn arend, ‘vind Atohard en bezorg hem mijn brief.’ De arend keek hem even aan, hij schudde met zijn hoofd. Soms dacht Klashkaron dat de arend begreep wat hij zei. Hij liep naar het raam en liet de arend los. De arend vloog meteen weg, hij spreidde zijn vleugels en vloog, richting het fort, richting Atohard.

Klashkaron keek de arend na en liep toen weg.

De koning kwam zijn kamer ingelopen.

‘Naar wie stuur jij die arend?’ Vroeg hij.

‘Naar een oude vriend Sire,’ zei de commandant.

De koning knikte.

‘Ik bewonder je inzet,’ zei hij, ‘hoe jij je met de Sea Wardens weet te redden, niet te geloven.’

De commandant bedankte met een knik. Hij voelde zich schuldig dat hij met de eer streek terwijl Atohard al het werk deed.

Eigenlijk was Atohard de enige die luisterde naar Klashkaron tijdens de training, hij leerde het dan weer door aan de andere Wardens.

Atohard vond het goed dat hij met de eer zou strijken. ‘Vrienden doen dingen voor elkaar.’ Had hij gezegd.

Hij had hem geholpen commandant te worden en deed dat graag. Atohard was de jongste maar ook de beste Sea Warden van het hele koninkrijk. Hij was nog maar vijftien jaar. Maar Klashkaron was de jongste commandant in honderd jaar, ook hij was nog maar net vijftien.

`S avonds liep commandant Klashkaron over de muur, hij hield de wacht, samen met nog wat anderen. Hij hoopte dat hij ieder moment de arend aan de rand van het bos tevoorschijn zou zien komen.

Hij dacht aan de tijd dat Atohard en hij nog met houten zwaarden vochten alsof ze echte Wardens waren. Ze hadden veel lol samen, nu was Atohard de beste boogschutter aller tijden en hijzelf de beste zwaardvechter. Ze waren de nummer één.

Soms verlangde hij terug naar die tijd, de tijd dat ze nog met houten zwaarden rondrenden. Hij moest lachen toen hij zichzelf weer voor zich zag.

Toen liep hij weer verder over de muur.